

mathematicæ artes constitutæ sunt: illic enim gens sacerdotum vacare permisſa est. Dic̄tum autem in morib⁹ est, quænam sit artis & scientiæ differentia, ac cæterorum, quæ eiusdem generis sunt. Cuius autem gratia nunc sermonem facimus, illud est, quod appellat̄ sapientiam circa primas causas & principia omnes arbitrantur versari. Quare (vt dicitum est prius) expertus quidem sensum quæcumque habentibus sapientior esse videtur: artifex verò expertis: architectus etiam manibus laborante: speculatiui autem, factiuis. Quod igitur sapientia circa aliquas causas & principia scientia sit, patet.

CAPUT II.

Quoniam autem hanc scientiam quæritus, hoc vtique fuerit considerandum circa quales causas, & qualia principia scientia, sapientia est. Si itaque repeatat quisquam quas de sapiente opiniones habemus, fortassis ex hoc magis appareat. Primum igitur opinamur, sapientem maximè omnia ut possibile est scire, non habentem singulariter eorum scientiam. Deinde illum, qui difficultiora, neque scienciam facilia homini cognoscere possit, sapientem existimamus. Sentire enim omnibus commune est, quamobrem facile, & neutiquam sapiens est. Item illum, qui certior ac magis docere valens, causas reddat, sapientem in omni scientia esse. Scientiarum quoque illam, quæ gratia sui ipsius, & propter ipsum scire, quam illam, quæ aliorum gratia eligenda sit, magis sapientiam esse. Et principaliorē quām ei subministrantem, potius sapientiam esse. Non enim ut sapienti præcipiatur, sed ut ille præcipiat, nec ut ille ab altero, sed ut ab eo minus sapienti suadeatur, decet. Opiniones itaque tales, ac tot, de sapientia, & sapientibus habemus. Horum autem hoc quidem, omnia (in quaenam) scire, illi, qui maximè vniuersalem scientiam habeant, necesse est inesse: hic enim quodammodo omnia subiecta scit. Ferè autem & difficillima hominibus cognitu sunt ea, quæ maximè vniuersalia sunt, siquidē remotissima sunt à sensib⁹. Scientiarum autem illæ certiores sunt, quæ maximè primorum sunt. Nā quæ sunt ex paucioribus, certiores iis sunt, quæ ex additione dicuntur: ut Arithmetica, quæ Geometria. At verò illa magis docet, quæ causas speculatur. Iij.n. docent,

Aij μεθηματικων τεχνης συμβουλην ειπεν γραφειδιον χολαγχιον τον οιδη περιεων θεοτος. ειρηται αφοι οιω ει τοις ηδηκοσι, τις διαφορες τεχνης και δημητημας, και την αλλων της δημητηματων. οι διη οινεια την ποιουμενη την λογιον, την τεχνην, οι πιω ονομαζομενηιαν σοφιαν οιω τη τεχνη της αρχαι, επιλαμβανοντο πιω περισσων ηεδητηρων ειρηται τεχνης, οι διη ημπειρος την οποιαν οι εχοντων αριθμον, οι διη σοφωντος, οι διη τεχνης, την ημπειρον χειροτεχνην διη, χρυστεκτων αι διη θεωρητηρων, την ποιητικων μελλον. οι αφοι οι σοφια την πιως αγνιας και αρχαις έξιν δημητημα, μηλον.

Κεφαλαιον 6.

Eπει δε τωτιν των δημητημων ζητειν αληρ, πετην αι ειν σπειρίον, αει ποιας αγνιας και φει ποιας αρχαι δημητημα, σοφια έξιν. ει διη λαβει της της οποληψεις αις έχειν ποιη τη σοφον, τάχι αι ει την τουτον φαιεν γένοιτο μηλον. οισταριβασιον διη, τεχνητον αφ δημητηρων μηλιστε πιωτα την σοφον οις ειν θερεται, μη ηεδητηρων έχοντα δημητημα ωντην ειτα την τη χαλαπται γνωνας μηλαμενον, και μη ράδια αιδρωτων γιαστειν, τητον σοφον. το γραφειον, πειτων καινόν διη ράδιον, και ουδεν σοφον. ειτι την αικρεβίσερον, και την μηδεσματικώτερον την αγνιαν, σοφιερον ειδη πειται πειται πάσιν δημητημων. και την δημητημων ειται ποιητικων αιδητηρων την σοφον, αλλ' δημητηπειται, και ου τετον ειτερο πιωθεται, αιλλα τουτο την αιδητον σοφον. τας αφοι οιω οποληψεις, ποιωται και τοσωταις έχειν ποιη της σοφιας και την σοφον. ποιωται δε τη αφ πάντα δημητημα, πιω μηλιστε έχοντα την πεδόλου δημητημα ωντα γηραγημον οισταριβασιον. ειται γραφειον πειται πάντα την δημητημα, ζερδον δε και χαλαπτωτα γνωριζειν τοις αιδρωτοις ειδη τη μηλιστε ηεδηλου. πορρωτειτω γραφειον αιδητηρων ειδη, αικρεβίσεται δε την δημητημων, αφ μηλιστε την τεχνητων εισιν. αι

γραφειον ειδη ειται ποιητικων αιδητηρων, ειδη αιδημητηρων γερμετειας. αιλλα μηλω και μηδεσματικη γη η την αγνιαν δεωρητηρων μηλον. ειται γραφειον μηδεσμοντον οι τας